

CONSTRUCCIONS IDENTITÀRIES

Work in progress

un projecte de

Mar C. Llop

Qualsevol identitat, i més la identitat genèrico-sexual, necessita reflectir-se en el món físic, en la nostra materialitat. Al cap i a la fi, el cos/els cossos existeixen i es construeixen, més enllà de discussions purament intel·lectuals. El sentiment íntim, la percepció d'una mateixa i la construcció de la nostra identitat, no es pot comprendre sense una mirada als processos més profunds i sense una mirada a un entorn que t'exigeix atorgar una coherència visible –permanent i contínua-, per tal de no rompre l'estructura interna d'aquella qui t'està mirant. Aquest projecte, des d'una òptica situada a la quotidianitat, sumada a la perspectiva d'algú qui també es troba transitant, pretén apropar-se a la construcció, íntima, de múltiples identitats. Identitats, però, que no es poden comprendre sense remetre a processos col·lectius, a xarxes de diàleg i lluites, d'aquelles qui estan parlant.

Alba Barbé i Serra

Línia de Recerca en Cossos, Gèneres i Sexualitats (LIRACGS)

Grup de Recerca sobre Exclusió i Control Social (GRECS)

Universitat de Barcelona

Presentació

El projecte que vaig començar la primavera del 2013, tracte de fotografiar i explicar mitjançant textos, els discursos de les construccions de gènere de qui necessita sortir de la dicotomia dona/home i també d'una manera específica, l'evolució dels cossos de les persones transsexuals.

En un moment de la meva existència en què vaig decidir transitar des del gènere que se'm va assignar en néixer, i en aquest temps de trànsit, he anat coneixent persones que estan en el mateix camí. Un dia, veient el meu entorn, vaig començar a documentar i plasmar les nostres realitats, sentiments, pensaments, conceptes i debats de les persones transgènere, de qui ens trobem immersos en aquest món. Des de dins, des del costat d'aquells i aquelles que ens capbussem en un lloc entre el blau i el rosa, el blanc i el negre, buscant un cos, una expressió on sentir-nos còmodes. Un lloc que tampoc té perquè ser inamovible.

El projecte és desenvolupa per les següents línies de treball:

- Conceptes
- Persones
- Vincles
- En Transit

La finalitat d'aquesta feina és la d'explicar i difondre aquestes, nostres realitats, mitjançant exposicions, un llibre i la il·lustració a ponències, debats, articles i actes de visibilització del col·lectiu.

Persones

En el present apartat apareixen persones que han experimentat o estan experimentant trànsits permanents o temporals, i són relacionades amb el món transsexual, transgènere i travestí/cross-dresser; totes elles, d'una manera o d'una altra, modifiquen conscientment el seu cos, orientada a la projecció d'una expressió de gènere particular, ajudant-se de maquillatge i pròtesis, d'exercici físic, d'hormonació, de cirurgia, etc.

Frida

“Sabía que mi hijo era un chico porque siempre iba a jugar al baloncesto, en vez de hacer cosas de niñas”

“Yo veía que intentaba ser como los demás críos. Iba a jugar al baloncesto, intentaba hacerse fuerte pero no lo conseguía. Prefería los juegos de niñas, y terminamos aceptando lo que era”

Testimonios de madres de personas trans.

Yo soy una chica, me gusta el baloncesto y eso me ha acarreado obstáculos para ver reconocida mi identidad sexual y conseguir mi tratamiento médico en la sanidad pública. Es absurdo, pero si no te defines como mujer heterosexual y con una expresión de género tradicionalmente femenina y sumisa, es muy difícil avanzar a través de las Unidades de Trastorno de la Identidad de Género

Pol

Soy hombre transexual pero me siento bien en mi cuerpo, no tengo disforia. Ahora pienso esto, no se mañana en que punto voy a estar.

Carol

Tengo ya 69 años, y hasta los 66 viví pensando que era un "bicho raro". Sentía dentro de mi, un sentimiento femenino interno, que hacía que cuando tenía ocasión, me pusiera alguna prenda femenina y disfrutara llevandola, aunque fuera por ratos limitados.

Con unas circunstancias apropiadas y gracias a Internet, descubrí el mundo de las Crossdresser (personas que gustan de vestirse con ropa del sexo opuesto en la intimidad), y respiré, no estaba sola en este mundo. No era un "bicho raro".

Las circunstancias me llevaron a conocer a personas de ideas similares, contacté con una buena psicóloga, especialista en el mundo Transexual, la cual supo hacerme fluir toda mi feminidad escondida de toda una vida a la superficie. Cuando eso ocurrió, no pude parar hasta el día de hoy.

Ahora soy feliz, soy una mujer Transexual, que vive y siente su feminidad sin haberse de esconder.

Naturalmente esto comportó un alto precio, estoy divorciada, mi familia de dió la espalda, juntamente con las antiguas amistades.

Ahora tengo otra vida, con todas mis amigas Trans, o vinculadas con nosotras, pero me siento LIBRE y FELIZ VALIÓ LA PENA !!

Shimar

Em vestia de noia i sortia al carrer amb por, por a la crítica, a que se'm veies com una persona disfressada, no em veia bé, no m'estimava, i no m'agradava com m'estimaven. Als trenta anys vaig decidir posar-hi solució.

Havent començat la transició em sento una persona més autèntica i segura.

Victor

Mirar mi cuerpo para mi es, ahora, saber que la vida es tránsito. Es saberme en un espacio habitado y habitable, sin dejar que se olvide lo que se ha pagado.

Es, ahora, una relación cordial de convivencia basada en el aprender a mirar mejor, y en desoír también; en saberse en un lugar construido por uno, y por quienes desde fuera observan, nombran, juzgan y machacan, pero también por quienes aman, enseñan y acompañan, diagnosticando que no hay nada equivocado en mi.

Es el lugar desde el que, por suerte, puedo encontrarme con las otras, les otras, los otros, lxs otrxs y demás infinidades.

Es conocerse en el campo de batalla, desde dentro hacia fuera y desde fuera hacia dentro; desde el tránsito de la supervivencia al tránsito de la transformación social. Es el lugar desde el que, aún con lo elegido, quiero creer que algún día no tendremos que escoger itinerario.

Sara

Jo sabia que hi havia alguna cosa però no sabia el que. Així van anar passant els anys. No em definia com a noi i tampoc en noia. Al començar a tenir contacte amb gent transgènere em vaig sentir molt còmode. De mica en mica vaig tenir el desig de treure la Sara de dins i, des de que vaig començar no he parat de tirar endavant.

Lucas

La gente me pregunta porqué tengo dos nombres, Raquel y Lucas, es el momento en el que les cuento que tengo muchos más, en Lengua de Signos, en casa, en mi trabajo... En realidad todo el mundo tenemos muchos nombres, en función de las relaciones que establecemos con las personas. La gente que me aprecia y me respeta me llama Lucas, es fácil de explicar y de entender; mis estudiantes me llaman Platero, o simplemente profe; la gente que no me conoce, o que no reconoce mi proceso personal me llama Raquel. Me siento mejor con el nombre de Lucas, pero no reniego de mi nombre de nacimiento, Raquel

En trànsit

“En trànsit” capta amb múltiples imatges, en temps pròxims i distants, persones que amb l’hormonació o més enllà de l’hormonació, estan prenent la decisió de viure en el gènere pel qual s’opta de manera pública, i que difereix d’aquell adscrit en l’instant del naixement. El projecte pretén fer un seguiment de les persones a escala temporal, en diferents etapes del seu trànsit, i en diferents moments, sobretot, del seu procés d’hormonació. Un procés que, sovint, s’associa amb una presentació pública del “jo”, de la pròpia identitat, i per tant, amb un procés d’enfortiment en la quotidianitat, que dóna direcció a la vulnerabilitat que també, cal dir, que acompanya el procés de trànsit.

Vincles

Moltes vegades el sentir-se transgènere és ocultat a l'interior d'un mateix/a. Persones que s'amaguen a si mateixes per una no autoacceptació, que no pot deixar de relacionar-se amb processos de judici i valor del propi entorn, així com de secretisme i d'ocultació que en gran part dels casos, s'ha arrossegat durant molt de temps amb les persones pròximes, a qui s'estima. De mica en mica i amb els anys, aquestes sensacions afloren cap a l'exterior i molts cops, quan es té una vida al costat d'una parella. Tot i això, freqüentment no es vol trencar una relació que pot ser que sigui de llarga durada. La feina a fer, tan personal com per la parella i conjunta és evident. Coneixement del jo, comprensió i estimació embarquen a tots dos a la conversa. Així com també les pors i temors, els conflictes que es deriven, que més enllà de crear ruptures, pot ésser una oportunitat de creixement per ambdues, i per la mateixa relació. És important anomenar com les persones que acompanyen aquests trànsits, sovint essent familiars o parelles, també tenen una dificultat amb què han de treballar. Les particularitats del suport afectiu a la vida d'una persona que inicia un trànsit, o és en trànsit permanent, fa que a voltes sigui més còmode romandre a l'armari i no fer un treball de visualització, escollint la falsa comoditat de l'armari mateix. Alguns cops, hi ha ruptures, i d'altres relacions es donen ja iniciats els camins personals. El suport per part de la família i les amistats no sempre s'aconsegueix. I és per això, que en aquesta línia de treball busco plasmar vincles de persones que són transsexuals o es travesteixen puntualment o quotidianament i la seva relació amb el seu entorn afectiu.

Damian —No coneixia ningú a Barcelona. Vaig venir per transitar, tenia clar que volia fer aquest camí i vaig buscar els cercles on aconseguir informació. Bart era activista i ens vam conèixer en una reunió sobre travestisme. Ell estava sú-per introduït; allà ens vam conèixer. Vam començar parlant: jo no sabia res de transfeminisme, d'activisme trans*, d'identitats queer... M'apuntava a tot el que ell em proposava: reunions, actes, xerrades...

Bart —Jo vaig arribar a Barcelona amb una beca Sèneca. A la setmana ja estava amb Octubre Trans i em vaig posar a organitzar coses. No sabia si transitar. En aquest moment el que sí que tenia clar és que em volia operar el pit. Ara m'identifico com a trans* i genderqueer.

Damian —No m'havia plantejat que fos alguna cosa més que una relació amistosa. Em sentia «home hetero». Un dia vam quedar per anar junts a una festa i ell va trigar

Al principi pensava que no existia la transexualitat, però no era així. El món de cop va canviar en un segon, tot era diferent. La vida va canviar, era com si estigués atrapada en una presó que no hauria d'existir i en la que estava tancada, atrapada, en una mentida gegant, que he viscut els primers 8 anys de la meua vida. Hem sentia inexistent, tothom era un contrincant a derrotar, fins el 27 de juny. La vida començava amb les noves oportunitats desconegudes. El canvi de nom: hi havien molts noms que escollir, però sincerament mai m'hagués imaginat que em diria Estel, un nom poc conegut. Estel em fa ser única, encara que sé que hi ha gent que es diu així. És el nom que m'afavoreix.

L'Estel tenia el seu nom pensat des de feia temps. Quan tenia set anys ens el va dir mentre jugava en rol femení. Ja amb vuit anys i veient que li donàvem suport com a nena, l'Estel...

Conceptes

Aquesta línia de treball és una expressió lliure sobre conceptes relacionats amb el món transgènere. Petits jocs, representant l'esforç, les pors, les alegries i sensacions de qui viu pràctiques travestís o transexuals. Al intentar posar un ordre em vaig adonar que s'hi ha representat les pròpies vivències i descobriments a l'entorn de l'experiència del trànsit i d'aquesta manera l'he completat amb textos explicant el viatge.

El maquillatge

La il·lusió de veure't al mirall així com t'imagines. Viure el gènere de manera fluida, moltes vegades per les pors de mostrar-te tal com ets davant d'unes relacions que no et coneixen en aquesta vessant. Potser viure un joc, potser expressar-se de manera més o menys puntual, com en la intimitat de la solitud et sens ...

La fragilitat de l'armari

Viure un secret que ens toca l'essència de la pròpia identitat. Romandre a l'armari ens debilita. Créixer en un entorn on no hem trobat els referents on emmirallar-nos, és el que ens ha passat a moltes persones que ja comptem unes dècades...

El Binder

El binder és una faixa que utilitzen molts homes trans* si no s'han operat els pits. Posar-se'l és una lluita rutinària que esdevé confort en la presentació corporal davant els l'altres. Portar-lo, una incomoditat, pressió i calor, que aparta les mirades.

El Llibre

S'ha publicat el projecte amb l'Editorial Bellaterra i Pol·len Edicions, en català i castellà, hi ha més de 70 persones implicades,

compta amb:

Presentació en primera persona

55 persones amb textos personals

15 fotografies de la secció vincles

28 fotografies a la secció conceptes i amb textos explicatius

10 persones retratades en el seu procés de trànsit

La Mostra

Els textos estan en català i castellà.
La mostra està produïda en dos formats:
La gran requereix de 60 metres lineals
La petita es pot adaptar a partir de 20 metres
Ofereixo la possibilitat de penjar part de la mostra
També fer una presentació del llibre
o xerrada al voltant del tema
trans* i del sistema sexe/gènere

CONSTRUCCIONS IDENTITÀRIES un projecte de Mar C. Llop

Qualitat identitària, i més la identitat
genèrica, sexual, necessita reflectir-se en un
el mateix, en la nostra materialitat.
Aquest projecte, des d'una òptica centrada
a la quotidianitat, aborda a la
perspectiva d'algos que treballen en treballs
transversals, gràcies a aquestes a la
construcció, treballs, de múltiples
identitats, identitats, però, que no es
poden comprendre sense connectar a
pràctiques del treball, a les seves dinàmiques i
històries, d'espècies que estan perdent.

Del 2 al 21 de
novembre de 2018
Inauguració:
2 de novembre a les 19:00 h
Centre de Cultura
i Cooperació Transdisciplinària
Carrer de Copons
Joanet 11, 67, planta 1,
20002 Lleida.

Fora de prestatge

Biblioteca Nou Barris. Pl. Major de Nou Barris, 2
Inauguració gratuïta al·lucinant a través d'AR. 852024860

TRANS-GÈNERE
identitats trans i gènere

Biblioteca vivent. Coneix-me sóc trans!

El proper 11 de Març a les 11h a la biblioteca Nou Barris.
Podem conversar amb diferents persones trans descobrint com són i com viuen, en un ambient proper i distès.

Emmarcades en el Cicle d'Acció de La Portada del Circ.

WORK IN PROGRESS

CONSTRUCCIONS IDENTITÀRIES

Un projecte de MAI C. LEOP

26 novembre al 4 de desembre del 2015

Amb el suport d'ACADFI i la col·laboració de Governad

Construcciones identitarias.
Work in progress

INAUGURACIÓN
19 DE OCTUBRE
20.00H PALACIO DEL CONDESTABLE

Una exposición de **Mar C. Llop**
DEL 19 DE OCTUBRE AL 11 DE NOVIEMBRE · PALACIO DEL CONDESTABLE

ORGANIZA **Transkolore** COLABORA **Ayuntamiento de Pamplona**
Irakéko Udala

Construccions Identitàries
work in progress
un projecte de Mar C. Llop

Biblioteca/Centre Cívic Sagrada Família
Carrer de Provença, 480 del Del 26 de setembre al 8 d'octubre
www.transkolore.com/construccionsidentitarias

Construccions Identitàries "Work in progress"
de Mar C. Llop

Inauguració de l'exposició i presentació del llibre: dilluns 16 d'octubre de 2017 a les 19.00h a la Biblioteca Central de Terrassa (Passeig de les Lletres, 1 Terrassa)
Dates de l'exposició des del 16 al 30 d'octubre del 2017.

Fotògrafa freelance i activista de l'associació de persones trans* Generem! Mar C. Llop neix a Barcelona el 1967, estudia fotografia a l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya (1981-1986) i realització de vídeo al Centre de la Imatge (1987-1988). Mar C. Llop munta el seu primer estudi l'any 1996. Des de llavors treballa en el món editorial i publicitari amb una àmplia cartera de clientela, especialitzant-se en interiorisme, arquitectura, moda i retrat (El Mueble, Arquitectura y Diseño, Casa Ideal, Habitania, Cuerpo Mente, Côte Sud, Güell Lamadrid, Taller de las Indias, Toni Miro, Nice Things-Paloma S...). Des del 2013 està desenvolupant el projecte Construccions identitàries Work in progress sobre les diversitats de gènere. El projecte ha estat publicat al Diari Ara, El País, Time Out, Pikara Magazine, el Catorze... i exposat al Centre de Fotografia mitjans Documentals de Barcelona, al Centre Cultural la Farinera del Clot, a l'Ajuntament de Tarragona, la Universitat de Lleida, a Formentera, Mallorca, Salt, Torelló, Olot, Canàries, Pamplona, entre d'altres. Altres projectes personals són "Escocesos sense espai", retrats de les persones que treballaven a la fàbrica "La Escocesa" i muntats en una sola foto de 1.38 per 12 metres, a l'estil de codi de barres per protestar contra l'especulació immobiliària; o la sèrie de fotografies nocturnes de paisatges a la llum de la lluna a Cap de Creus "Reflexos Llunàtics"

Mar C. Llop

construccionsidentitaries@gmail.com

<https://www.facebook.com/construccions.identitaries/>

Video del verkami realitzat pel llibre:

<https://vimeo.com/183945976>

Reportatge IdemTV

<https://www.youtube.com/watch?v=vkwT69VZrbE>